

JOAN ANDREU PARRA

«Grans Històries» és un projecte d'intercanvi intergeneracional i bidireccional desenvolupat pels alumnes d'infantil i primària del Col·legi Mare de Déu de la Salut de Badalona (Fundació Escoles Parroquials) i la gent gran de la residència d'avis Llegat Roca i Pi de la mateixa ciutat. El projecte, que ja ha complert onze anys, el va idear el cap d'estudis de l'escola, David Garcia Gimeno, i ja l'ha explicat a altres centres interessats a replicar-lo (Logronyo, Saragossa i, properament els visitarà una escola de Roma).

Subratlla que a la nostra societat hi ha una manca de comunicació i de convivència intergeneracional. Com hem arribat fins aquí?

Els pares i mares treballen moltíssim i hi ha una manca de conciliació laboral amb els horaris escolars. La prova la tenim a les entrades i sortides de l'escola: majoritàriament són avis els que venen a recollir els infants. Hi ha una substitució de papers entre pares i avis i aquesta comunicació no és la correcta.

A l'escola ensenyeu l'alimentació saludable, el reciclatge... També s'ha d'ocupar l'escola de posar en contacte les generacions?

És cert que l'escola cada vegada acapara més qüestions que s'haurien de treballar a casa i no hauria de ser així, però pensem que és important per als nens no només aprendre a aprendre, sinó aprendre a conviure. Per al nostre centre, els valors són fonamentals i per això tenim aquest projecte de relació amb els avis i acabem d'entrar en el programa Escoles amb cor amb Càritas de la parròquia.

Diu que Grans Històries facilita que «la generació dels infants i la dels avis es mirin als ulls, es donin la mà i caminin juntes». Què us transmeten els infants i avis que hi participen?

A la majoria dels nostres nens els manca afecte i autoestima i els avis de la residència també estan en un moment feble. Quan es produeix aquest moment de trobada en què es miren als ulls i parlen és magnífic, els encanta.

Un dels espais és Contes Com-

David Garcia Gimeno, mestre i impulsor d'un projecte d'intercanvi intergeneracional

«Quan nens i avis es troben, es miren als ulls i parlen és magnífic»

partits d'ahir i d'avui on la gent gran explica històries als alumnes d'infantil de P5. Això és l'antitesi de l'oci actual amb les pantalles d'ús individual.

I tant. Et poso un exemple, aquest model d'oci està fent que les llicències federatives en l'esport escolar pel bàsquet hagin baixat un 25%. Als pares els és més fàcil i econòmic que els nens estiguin a casa i juguin a la consola. Per això és tan maco que els nens comparteixin un conte explicat per les àvies, sense mòbils.

Us atreviu també a fer una obra de teatre (Teatre d'ahir i d'avui) amb els alumnes de 4t de primària i els residents. Enguany heu representat el musical Tarzan. Per a molts deu ser el primer cop que es posen

en un escenari...

Sí que ho és i els fa molta il·lusió. Hi ha avis que em diuen que amb 85 anys és el primer cop que fan una obra de teatre. I, d'altra banda, això permet que nens més tímids perdin la vergonya i treballin l'expressivitat.

També teniu els Tallers Compartits d'ahir i d'avui que realitzen els alumnes de 5è i 6è de primària (el taller de ràdio a Ràdio Estel, taichi, jocs de taula, costura i cuina). Quins canvis noteu en uns i altres a l'acabar aquests tallers?

Els puja l'autoestima i es contagien emocions. A més, hi ha una dinàmica interessant ja que en el taller de costura o en el de l'hort són els avis els que ensenyen als infants i en el d'informàtica és a la inversa.